

CASSANDRA CLARE

DISPOZITIVE INFERNALE

CARTEA A DOUA

Prințul mecanic

Traducere din limba engleză și note de
SHAUKI AL-GAREEB și BOGDAN-ALEXANDRU SASU

GRUPUL EDITORIAL CORINT

CAMERA CONSILIULUI

*Deasupra, tavanul maiestuos îl așezară
Și o arcadă în văzduh fu ridicată,
Și îngerii se-nalță și coboară,
Și schimbă între ei ofranda dată.*

— Alfred, Lord Tennyson, „Palatul Artei”

— O, DA! CHIAR ARATĂ CUM MI-AM IMAGINAT, SPUSE TESSA, întorcându-se să-i zâmbească băiatului de lângă ea.

Tocmai o ajutase să pășească peste o băltoacă, iar mâna lui era încă așezată politicos pe brațul ei, exact deasupra cotului.

James Carstairs îi întoarse zâmbetul, arătând elegant în costumul său negru, cu părul alb-argintiu răvășit de vânt. Cealaltă mână era sprijinită pe bastonul cu mâner de jad, și, chiar dacă cineva din mulțimea de oameni care mișuna în jurul lor se gândea că era ciudat pentru o persoană atât de tânără să aibă nevoie de sprijin sau că paloarea ori trăsăturile lui James păreau neobișnuite, nu se oprea nimeni să-l privească lung.

— O să consider asta o binecuvântare, spuse Jem. Vezi tu, începusem să mă îngrijorez că tot ce ai întâlnit în Londra s-a dovedit a fi o dezamăgire.

O dezamăgire. Fratele Tesei, Nate, îi promisese cândva totul la Londra — un nou început, un loc minunat în care să trăiască, un oraș cu clădiri înalte și parcuri încântătoare. În schimb, ceea ce găsisese Tessa nu

era nimic altceva decât groază și trădare și pericole mai mari decât și-ar fi putut imagina. Și totuși. . .

— N-a fost chiar totul așa.

Îi zâmbi lui Jem.

— Sunt încântat să aud asta.

Tonul lui era serios, fără vreo urmă de tachinare. Ea privi spre construcția somptuoasă care se ridica în fața lor. Catedrala Westminster, cu turlele sale gotice, care aproape atingeau cerul. Soarele făcuse tot ce putuse ca să iasă din spatele norilor întunecați, iar catedrala era scăldată într-o lumină slabă.

— Chiar aici e? Întrebă ea în timp ce Jem o conducea spre intrarea în abație. Pare atât de. . .

— Mundană?

— Voiam să spun aglomerată.

Azi, catedrala era deschisă pentru turiști, iar grupurile de oameni roiau preocupați pe ușile enorme, majoritatea ținând în mână ghiduri Baedeker. Un grup de turiști americani — femei de vârstă mijlocie, în haine demodate, șoptind cu accente care o făcură pe Tessa, pentru o clipă, nostalgică — trecu pe lângă ei în timp ce urcau treptele, urmând în grabă un ghid care oferea un tur al abației. Jem și Tessa se strecurară fără efort în spatele lor.

În catedrală mirosea a piatră și a metal rece. Tessa privi în sus și în jur, uluită de dimensiuni. Făcea ca Institutul să semene cu o biserică de țară.

— Observați cele trei diviziuni ale navei, rosti monoton un ghid, continuând să explice cum capelele mai mici mărgineau stratele estice și vestice ale Abației.

Locul era liniștit, nu avea loc nicio slujbă. În timp ce Tessa îl lăsa pe Jem s-o conducă spre partea estică a bisericii, își dădu seama că pășea pe dale de piatră gravate cu date și nume. Știa că regi, regine, soldați și poeți faimoși erau îngropați în Catedrala Westminster, dar nu-și imaginase că avea să treacă pe deasupra lor.

În cele din urmă, la colțul sud-estic al bisericii, ea și Jem își încetăriră pașii. Lumina slabă a zilei se infiltra prin rozeta de deasupra.

— Știu că ne grăbim să ajungem la întrunirea Consiliului, spuse Jem, dar am vrut să vezi asta. Gesticulă, arătând în jurul lor: Colțul Poeților.

Desigur, Tessa citise despre acel loc unde erau îngropați marii scriitori ai Angliei. Acolo se afla piatra de mormânt cenușie a lui Chaucer, cu acoperământul său, precum și cele ale altor nume cunoscute.

— Edmund Spenser, ah, și Samuel Johnson, icni ea, și Coleridge, și Robert Burns, și *Shakespeare*...

— De fapt, nu e îngropat aici, spuse Jem iute. E doar un monument. Precum cel al lui Milton.

— Da, știi, dar... Se uită la el și simți cum roșește. Nu-mi pot explica. Mă simt ca între prieteni printre aceste nume. E o prostie, știi...

— Nu e deloc o prostie.

Ea îi zâmbi.

— De unde ai știut exact ce voiam să văd?

— Cum să nu știu? zise el. Când mă gândesc la tine, și nu ești lângă mine, în mintea mea te văd cu o carte în mână.

Întoarse capul în altă parte când îi spuse aceste cuvinte, dar nu înainte ca Tessa să-i vadă obrajii ușor îmbujorați. Era atât de palid, încât nu putea ascunde nici cea mai vagă îmbujorare, gândi ea — și fu surprinsă de cât de tandru era gândul ei.

Devenise foarte apropiată de Jem în ultimele două săptămâni; Will o evitase cu grijă, Charlotte și Henry erau prinși cu problemele Conclavului și ale Consiliului și cu cele privind conducerea Institutului — și chiar și Jessamine părea preocupată. Dar Jem era mereu prezent. Părea să-și fi luat în serios rolul de ghid al ei prin Londra. Fuseseră în Hyde Park și în Grădinile Kew, la Galeria Națională și la Muzeul Britanic, la Turnul Londrei și la Poarta Trădătorilor. Fuseseră să vadă cum erau mulse vacile în St. James's Park și cum vânzători de fructe și legume își vindeau mărfurile în Covent Garden. Priviseră de la Debarcader cum bărcile navigau pe Tamisa scaldată în lumina soarelui și mâncaseră niște chestii numite *doorstop*-uri, ceea ce suna oribil, dar se dovediseră a fi unt, zahăr și pâine. Și, pe măsură ce zilele treceau, Tessa se simțea ieșind treptat din starea ei de nefericire mută și densă legată de Nate și Will și de pierderea vieții sale de dinainte, precum o floare care răsare din pământul înghețat. Ba chiar se trezise râzând. Iar pentru asta trebuia să-i mulțumească lui Jem.

— Tu chiar *ești* un prieten bun! exclamă ea. Și când, spre surprinderea ei, el nu spuse nimic, adăugă: Cel puțin sper că suntem prieteni buni. Și tu crezi asta, nu-i așa, Jem?

Se întoarse către ea s-o privească, însă înainte să-i poată răspunde, o voce mormântală se auzi din întuneric:

Mortalitate, privește temătoare!

Cât de mare e a trupului schimbare:

Gândește-te câte regești oseminte

Dorm acum în aste morminte.¹

O siluetă întunecată ieși dintre cele două monumente. În timp ce Tessa clipea surprinsă, Jem vorbi pe un ton de amuzament resemnat:

— Will! Până la urmă te-ai hotărât să ne onorezi cu prezența ta?

— N-am spus niciodată că n-o să vin.

Will păși în față, și lumina rozetelor căzu pe el, luminându-i chipul. Nici măcar acum Tessa nu putea să-l privească fără să i se taie respirația, o durere crudă în inima ei. Părul negru, ochii albaștri, pomeții grațioși, genele dese, negre, buzele pline — ar fi fost frumos dacă n-ar fi fost atât de înalt și musculos. Ea își trecuse mâinile peste acele brațe. Știa cum erau — ca fierul, cu mușchi duri; mâinile lui, când îi cuprindeau ceafa, erau subțiri și flexibile, dar aspre, cu bătăături. . .

Se strădui să alunge amintirile. Amintirile nu ajutau pe nimeni, nu acum când adevărul era cunoscut. Will era frumos, dar nu era al ei; nu era al nimănui. Ceva din el era distrus, și din acea distrugere rezulta o cruzime oarbă, o nevoie de a răni și de a îndepărta.

— Ai întârziat la întrunirea Consiliului, spuse Jem pe un ton blând.

El era singurul care nu părea niciodată atins de răutatea iritantă a lui Will.

— Am avut treabă, zise Will.

De-aproape, Tessa văzu că arăta obosit. Avea ochii roșii și cearcăne aproape violete. Hainele îi erau șifonate, de parcă dormise îmbrăcat, iar

¹ Versuri din poemul „On the Tombs in Westminster Abbey” („Pe mormintele din Abația Westminster”), de Francis Beaumont (1584–1616).

părul trebuia tuns. *Nu e treaba ta*, îşi spuse ea cu asprime, luându-şi privirea de la buclele negre care-i încadrau chipul. *Nu contează ce crezi despre cum arată sau cum alege să-şi petreacă timpul. Te-a făcut să-nţelegi asta cât se poate de clar.*

— Nici voi nu sunteţi tocmai punctuali.

— Am vrut să-i arăt Tessei Colţul Poetilor, zise Jem. M-am gândit c-o să-i placă.

Vorbea atât de clar şi de concis, încât nimeni nu putea să se îndoiască sau să-şi imagineze că spunea altceva decât adevărul. Faţă de această simplă dorinţă de a fi binevoitor, nici măcar Will nu părea capabil să se gândească la ceva neplăcut de zis; ridică pur şi simplu din umeri şi porni în faţa lor cu paşi grăbiţi prin catedrală, ieşind pe East Cloister.

Acolo era o grădină pătrată, împrejmuită cu ziduri mănăstireşti, şi lumea se plimba de-a lungul lor, vorbind şoptit de parcă s-ar fi aflat deja în biserică. Nimeni nu-i observă pe Tessa şi pe însoţitorii acesteia în timp ce se apropiau de o uşă dublă de stejar, încastrată într-unul din ziduri. După ce privi în jur, Will îşi scoase stela din buzunar şi desenă cu vârful acesteia pe lemn. Pentru o clipă, uşa sclipi într-o culoare albastră, apoi se deschise. Will păşi înăuntru, urmat îndeaproape de Jem şi Tessa. Uşa era grea şi se închise cu un zgomot răsunător în spatele Tessei, aproape prinzându-i fustele; le trase la timp şi se îndepărtă repede, întorcându-se spre ceea ce părea a fi un întuneric aproape de nepătruns.

— Jem?

O lumină se aprinse deodată; era Will, ţinând în mână o lampa-vrăjitoare. Se aflau într-o încăpere mare de piatră, cu tavan boltit. Podeaua părea a fi din cărămidă, iar la un capăt al încăperii se afla un altar.

— Suntem în Camera Pyx, spuse el. A fost cândva vistierie. Plină de cufere cu aur şi argint.

— O vistierie a vânătorilor de umbre? zise Tessa, cât se poate de nedumerită.

— Nu, vistieria regală britanică — asta explică zidurile groase şi uşile, spuse Jem. Dar noi, vânătorii de umbre, am avut dintotdeauna acces în interior. Zâmbi când îi văzu expresia. De-a lungul secolelor, monarhiile i-au plătit în secret pe nefilimi pentru a le păzi regatele de demoni.

— Nu și în America, rosti Tessa entuziasmată. Noi nu avem monarhie...

— Stai fără grijă, aveți o ramură guvernamentală care negociază cu nefilimii, spuse Will, pășind către altar. Cândva făcea parte din Departamentul de Război, dar acum este o ramură a Departamentului de Justiție...

Vocea i se frânse când altarul se mișcă în lateral scârțâind, lăsând să se vadă gaura neagră, goală, din spatele lui. Tessa zări licăriri slabe de lumină prin întuneric. Will se aplecă în gaură, lampa lui luminând în beznă.

Urmându-l, Tessa își dădu seama că se afla într-un coridor lung, din piatră, care cobora. Piatra pereților, podelei și a tavanului era la fel, dând impresia că pasajul fusese sculptat direct în stâncă, deși aceasta era fină, nu aspră. La fiecare câțiva metri, lampa-vrăjitoarei ardea în sfeșnice de perete, sub forma unor mâini care ieșeau din zid, degetele ținând câte o torță.

Altarul se închise în urma lor, iar ei porniră. În timp ce mergeau, pasajul se înclina din ce în ce mai tare. Torțele ardeau cu o nuanță albastru-verzuie, luminând scobiturile din pereți — același motiv, ce se tot repeta, al unui înger ridicându-se în flăcări dintr-un lac, ținând o sabie într-o mână și un pocal în cealaltă.

În cele din urmă, se treziră în fața unei uși masive din argint, cu două canaturi. Fiecare canat era gravat cu un model pe care Tessa îl mai văzuse înainte — patru C-uri intercalate. Jem arătă cu degetul spre ele.

— Reprezintă Conclavul și Consiliul, Legământul¹ și Consulul, spuse el, înainte ca ea să apuce să întrebe.

— Consulul. E... conducătorul Conclavului? Ca un fel de rege?

— Nu se merge pe cale ereditară, așa cum se întâmplă în monarhia obișnuită, zise Will. Este ales, precum președintele sau prim-ministrul.

— Iar Consiliul?

— O să vezi în curând, zise Will și deschise ușile.

Tessa rămase cu gura deschisă; o închise repede, însă nu înainte să observe privirea amuzată a lui Jem, care stătea în dreapta ei. Încăperea din fața lor era una dintre cele mai mari pe care le văzuse vreodată, un lăcaș

¹ În lb. engleză, *Covenant*.

cu boltă, pe care erau desenate stele și constelații. Un candelabru uriaș, sub formă de înger ce ținea torțe arzânde, atârna din cel mai înalt punct al bolții. Restul încăperii arăta ca un amfiteatru, cu bănci lungi, arcuite. Will, Jem și Tessa stăteau în capul unor scări ce treceau prin centrul zonei cu bănci, care erau pe trei sferturi ocupate. La baza scârilor se ridica o platformă, iar pe acea platformă erau câteva scaune de lemn, cu spătare înalte, ce păreau destul de incomode.

Pe unul dintre ele ședea Charlotte; lângă ea era Henry, care părea mirat și agitat. Charlotte stătea liniștită, cu mâinile în poală; doar cineva care o cunoștea bine ar fi văzut că avea umerii încordați și maxilarele încleștate.

În fața lor, la un soi pupitru — era mai lat și mai lung decât un pupitru obișnuit —, stătea un bărbat înalt, cu păr blond, lung, și cu barbă deasă; era lat în umeri și purta pe deasupra hainelor sale o robă neagră, lungă, precum cea a unui judecător, pe mâneci strălucindu-i runele țesute. Lângă el, pe un scaun scund, stătea un bărbat mai în vârstă, cu păr castaniu încărunțit, proaspăt bărbierit, cu trăsături ferme. Roba sa era de un albastru-închis, iar nestematele de pe degetele sale sclipeau atunci când își mișca mâna. Tessa îl recunoscuse pe dată: Inchizitorul Whitelaw, cu ochii reci și cu vocea așijderea, cel care interoga martorii în numele Conclavului.

— Domnule Herondale, spuse bărbatul blond, uitându-se la Will, iar gura sa schiță un zâmbet. Cât de amabil din partea dumitale să ni te alături! Și domnul Carstairs, de asemenea. Iar însoțitoarea dumneavoastră trebuie să fie...

— Domnișoara Gray, zise Tessa, înainte ca acesta să termine de vorbit. Domnișoara Theresa Gray din New York.

Un murmur se auzi în încăpere, asemenea zgomotului unui val care se retrage. Îi simți pe Will încordându-se și pe Jem trăgând aer în piept ca și când ar fi dorit să vorbească. *Întrerupându-l pe Consul*, păru ea să audă pe cineva spunând. Deci acesta era Consulul Wayland, ofițerul-șef al Conclavului. Privind prin încăpere, Tessa văzu câteva fețe familiare — Benedict Lightwood, cu trăsăturile sale ascuțite, acviline, și alura rigidă; și fiul său, Gabriel Lightwood, cu părul răvășit, privind în față, împietrit. Lilian Highsmith, cu ochii săi negri. Prietenosul George Penhallow; și

chiar și formidabila mătușă a lui Charlotte, Callida, cu părul aranjat în onduleuri groase, cărunte. Erau, de asemenea, și multe alte fețe, pe care ea nu le cunoștea. Era ca și cum ai privi o carte ilustrată menită să-ți descrie toate popoarele lumii. Erau vânători de umbre blonzi, arătând precum vikingii, un bărbat cu pielea mai închisă la culoare, care semăna cu un calif din ediția ilustrată a cărții *O mie și una de nopți*, și o indiancă îmbrăcată într-un sari minunat, împodobit cu rune argintii. Stătea lângă o altă femeie, care-și întorsese capul și-i privea lung. Purta o rochie elegantă din mătase, iar fața ei era ca a lui Jem — aceleași trăsături frumoase, aceleași linii ale ochilor și obrazilor, numai că părul și ochii lui erau argintii, iar ai ei negri.

— Atunci, bine-ai venit, domnișoară Tessa Gray din New York, spuse Consulul, părând amuzat. Apreciem că ni te-ai alăturat nouă astăzi. Am înțeles că ai răspuns deja la multe întrebări ale Enclavei din Londra. Sperăm să ne mai răspunzi la câteva.

În spațiul care le despărțea, privirea Tessei o întâlnește pe cea a lui Charlotte. *Trebuie?*

Charlotte dădu din cap aproape imperceptibil. *Te rog.*

Tessa își îndreaptă umerii.

— Dacă aceasta este cerința dumneavoastră, desigur că așa voi face.

— În acest caz, apropie-te, te rog, de banca Consiliului, spuse Consulul, iar Tessa își dădu seama că acesta se referea la banca de lemn, lungă și îngustă, din fața pupitrului. Iar domniile tăi prieteni ni se pot alătura, adăugă el.

Will bombăni ceva, dar atât de încet, încât Tessa nu-l auzi; flancată de Will în stânga și de Jem în dreapta, Tessa coborî scările către banca din fața pupitrului. Stătea nesigură în spatele acestuia. De la această distanță, vedea că ochii Consulului erau de un albastru prietenos, nu precum cei ai Inchizitorului, care erau de un cenușiu trist și furtunos, asemenea unei mări agitate.

— Domnule Inchizitor Whitelaw, spuse Consulul către bărbatul cu ochii cenușii, Sabia Mortală, vă rog.

Inchizitorul se ridică și scoase de sub roba sa o spadă uriașă. Tessa o recunoscu instantaneu. Era lungă, din argint mat, cu plăsea în formă de aripi desfăcute. Era sabia din *Codex*, cea purtată de Îngerul Raziel atunci

când ieşise din lac, şi dată lui Jonathan Vânătorul de umbre, primul dintre ei toţi.

— Maellartach, spuse ea, rostind numele Sabiei.

Luând Sabia, Consulul păru din nou amuzat.

— Tu chiar ai *învăţat*, zise el. Care dintre voi doi i-aţi fost profesor? William? James?

— Tessa învaţă de una singură, domnule. Tonul târăgănat al lui Will era amabil şi voios, nepotrivindu-se deloc cu atmosfera sumbră din încăpere. E foarte curioasă.

— Un alt motiv pentru care n-ar trebui să se afle aici.

Tessa nu trebui să se întoarcă; recunoscuse vocea. Cel care vorbise era Benedict Lightwood.

— Acesta este Consiliul Citadelei. Nu aducem locuitori ai Lumii de Jos aici. Vocea sa era rigidă. Sabia Mortală nu poate fi folosită pentru a o face să spună adevărul; nu e o vânătoare de umbre. Ce folos are aici chestia asta, adică ea?

— Răbdare, Benedict!

Consulul Wayland ţinea Sabia ușor, de parcă aceasta n-ar fi fost câtuşi de puţin grea. Privirea sa aţintită asupra Tessei era mai grea decât spada. Ea simţea cum îi cerceta faţa, cum îi citea frica din ochi.

— Nu te vom răni, micuţă magiciană, spuse el. Acordurile interzic acest lucru.

— N-ar trebui să mă numiţi magiciană, zise Tessa. Nu am niciun semn de magician.

Era straniu că trebuia să spună aceste cuvinte din nou, dar când mai fusese interogată anterior, de fiecare dată o făcuseră membrii Conclavului, şi nu însuşi Consulul. El era un bărbat înalt, lat în umeri, care emana putere şi autoritate. Întocmai acel soi de putere şi autoritate care-i plăceau lui Charlotte, motiv pentru care Benedict Lightwood o ura.

— Atunci, ce eşti? întrebă el.

— Nu ştie. Tonul Inchizitorului era sec. Nici Fraţii Tăcuţi nu ştiu.

— Poate să se așeze, spuse Consulul. Şi poate să declare, dar mărturia ei va conta doar pe jumătate faţă de cea a unui vânător de umbre. Se întoarse către cei doi membri ai familiei Branwell. Deocamdată, Henry, nu vei mai fi interogat. Charlotte, rămâi!

Tessa își înghiți indignarea și merse să se așeze pe primul rând de bănci, însoțită de Henry, încordat, cu părul lui roșcat vâlvoi. Jessamine era acolo, îmbrăcată cu o rochie de lână de un maro-deschis, părând plictisită și enervată. Tessa se așeză lângă ea, iar Will și Jem în cealaltă parte a ei. Jem era chiar lângă ea, și cum scaunele erau înguste, îi simțea umărul cald atingându-l pe-al ei.

La început, Consiliul procedă aproape la fel ca la celelalte întâlniri ale Enclavei. Charlotte a fost rugată să povestească întâmplările petrecute în noaptea în care Enclava atacase fortăreața vampirului de Quincey, uci-gându-l pe acesta și pe adepții lui care se nimeriseră acolo, în timp ce frațele Tesei, Nate, trădase încrederea acordată și-i permisesse Magistrului, Axel Mortmain, accesul în Institut, unde omorâse doi dintre servitori și fusese cât pe ce s-o răpească pe Tessa. Când îi veni rândul, Tessa spuse aceleași lucruri pe care le mai spusese, cum că nu știa unde era Nate, că nu-l suspectase, că nu știuse nimic despre puterile sale până când Suro-rile Întunecate nu i le dezvăluiseră, și că ea crezuse dintotdeauna că părinții ei fuseseră simpli mundani.

— Richard și Elizabeth Gray au fost atent investigați, zise Inchizitorul. Nu există dovezi care să sugereze faptul că erau altceva decât niște oameni simpli. Băiatul, fratele — de asemenea, om. S-ar putea, așa cum Mortmain a sugerat, ca tatăl fetei să fi fost demon, dar în acest caz se pune întrebarea de ce lipsește semnul de magician.

— Totul e foarte bizar în ceea ce te privește, mai ales această putere a ta, rosti Consulul, uitându-se la Tessa cu ochii lui calmi și albaștri. Nu știi nimic despre limitele ei, despre felul în care funcționează? Ai folosit vreun obiect de-al lui Mortmain? Să vezi dacă poți pătrunde în amintirile sau în gândurile sale?

— Da, am... încercat. Cu un nasture pe care l-a uitat. Ar fi trebuit să funcționeze.

— Dar?

Scutură din cap.

— Nu am reușit. Nu avea sclipire, nu avea... viață. Nimic de care să mă pot lega.

— Avantajos, mormăi Benedict, prea încet ca să fie auzit, dar Tessa înțelese și roși.

Consulul îi spuse că putea să se întoarcă la locul ei. Îi văzu fața lui Benedict Lightwood; avea buzele strânse, ca o linie subțire, de furie. Se întrebă ce spusese oare de-l mâniase.

— Și nu a mai dat nimeni de urma acestui Mortmain de când cu... altercația domnișoarei Gray din Sanctuar, continuă Consulul în timp ce Tessa se așeză.

Inchizitorul răsfoi niște foi din teancul de pe pupitru.

— Casele lui au fost cercetate și s-a descoperit că au fost golite de toate bunurile acestuia. Depozitele sale au fost cercetate, iar rezultatul a fost același. Chiar și prietenii noștri de la Scotland Yard au făcut investigații. Omul a dispărut. Literalmente, așa cum ne spune tânărul nostru prieten William Herondale.

Will zâmbi radiind, de parcă i se făcuse un compliment, deși Tessa, văzând răutatea din spatele zâmbetului, se gândi la el ca la lumina care strălucește pe tășul unei lame.

— Sugestia mea, spuse Consulul, este ca Charlotte și Henry Branwell să fie declarați vinovați, iar pentru următoarele trei luni, acțiunile lor oficiale, inițiate în numele Conclavului, să fie aprobate de către mine înainte...

— Domnule Consul! O voce fermă, clară, se auzi din mulțime. Capetele se întoarseră, cei prezenți privind lung; Tessa avu senzația că acest lucru — cineva să-l întrerupă pe Consul în mijlocul discursului — nu se întâmpla foarte des. Dacă-mi permiteți să vorbesc...

Consulul își arcui sprâncenele.

— Benedict Lightwood, zise el. Ai avut șansa să vorbești mai de vreme, în timpul declarațiilor.

— Nu am avut nicio obiecție la declarațiile date, spuse Benedict Lightwood. Profilul său acvilin părea și mai ascuțit în lumina aruncată de lampa-vrăjitoarei. Cu sentința dumneavoastră am o problemă.

Consulul se aplecă peste pupitru. Era un bărbat masiv, cu gâtul gros și cu pieptul lat, iar mâinile sale mari arătau de parcă ar fi fost capabil să-i cuprindă gâtul lui Benedict cu ușurință, numai cu o singură mână. Tessa își cam dorea s-o facă. Din câte-l cunoscuse ea pe Benedict Lightwood, nu prea-l plăcea.

— Și de ce anume?

— Cred că ați lăsat lunga dumneavoastră prietenie cu familia Fairchild să vă înceteze mintea în fața eșecurilor lui Charlotte ca director al Institutului, spuse Benedict, și în sală se auzi un icnet puternic. Gafele din noaptea de cinci iulie au făcut mai mult decât să deranjeze Conclavul și să ne lipsească de Pyxis. Prin atacarea gratuită a lui de Quincey, am prejudiciat relația cu locuitorii Lumii de Jos ai Londrei.

— Au fost deja o serie de plângeri depuse la Despăgubiri, băigui Consulul. Dar vor fi soluționate așa cum prevede Legea. Despăgubirile nu sunt tocmai grija ta, Benedict...

— Și, continuă Benedict, ridicând vocea, cel mai rău dintre toate, a lăsat să scape un criminal periculos, care plănuiește să-i rănească și să-i distrugă pe vânătorii de umbre, și habar n-avem unde s-ar putea afla. Iar responsabilitatea găsirii lui nu este pusă în sarcina cui ar trebui, și anume pe umerii celor care l-au pierdut!

Vocea lui crescuse în intensitate. De fapt, toată adunarea devenise gălăgioasă; Charlotte părea îngrozită, Henry confuz, iar Will furios. Consulul, ai cărui ochi se întunecaseră alarmant atunci când Benedict menționase numele familiei Fairchild — Tessa se gândi că probabil aceasta era familia lui Charlotte —, tăcu până când zarva se liniști. Apoi spuse:

— Benedict, dușmănia ta față de conducătorul Enclavei tale nu te onorează.

— Scuzele mele, domnule Consul. Nu cred că menținerea lui Charlotte Branwell ca șefă a Institutului — căci știm cu toții că implicarea lui Henry Branwell este în cel mai bun caz una oficială — slujește cel mai bine interesele Conclavului. Eu sunt de părere că o femeie nu poate conduce un Institut; femeile nu gândesc logic și cu înțelepciune, ci cu inima. Nu am nicio îndoială că Charlotte este o femeie bună și decentă, dar un bărbat nu ar fi fost păcălit de un amărât de spion ca Nathaniel Gray...

— Eu am fost păcălit? Will sări în picioare și privi împrejur, cu ochii înflăcărați. Cu toții am fost. Ce insinuări faceți la adresa mea, a lui Jem și Henry, domnule Lightwood?

— Tu și Jem sunteți copii, spuse Benedict pe un ton tăios. Iar Henry nu-și ridică niciodată ochii de la masa de lucru.

Will începu să se cațere pe spătarul scaunului; Jem îl trase cu forță înapoi în scaun, bombănind. Jessamine bătea din palme, cu ochii scânteind.

— *În sfârşit*, e interesant, exclamă ea.

Tessa se uită la ea dezgustată.

— Tu ai auzit ceva din ce s-a spus? O insultă pe Charlotte! şopti ea, dar Jessamine o ignoră fluturând din mână.

— Şi cine sugerezi că ar trebui să conducă Institutul în locul ei? Întrebă Consulul, cu o voce plină de sarcasm. Dumneata, poate?

Benedict îşi întinse larg braţele, parcă scuzându-se:

— Dacă spuneţi dumneavoastră. . .

Înainte să poată termina de vorbit, alte trei persoane se ridicară, de comun acord, în semn de susţinere; pe două dintre acestea Tessa le recunoscuse drept membre ale Enclavei din Londra, deşi nu le ştia numele; a treia era Lilian Highsmith.

Benedict zâmbi. Acum, toate privirile erau aţintite asupra sa; lângă el stătea fiul său cel mai mic, Gabriel, care privea în sus la tatăl său, cu ochii săi verzi de nepătruns. Degetele lui subţiri strângeau spătarul scaunului din faţă.

— Trei îmi susţin pretenţia. Acest lucru, conform Legii, mă obligă să o contest formal pe Charlotte Branwell în funcţia de director al Enclavei din Londra.

Charlotte icni ușor, dar rămase nemişcată în scaunul ei, refuzând să se întoarcă. Jem încă îl ţinea pe Will de încheietură. Şi Jessamine arăta în continuare de parcă se uita la o piesă de teatru incitantă.

— Nu, spuse Consulul.

— Nu mă puteţi opri să contest. . .

— Benedict, ai contestat numirea lui Charlotte din momentul în care am desemnat-o. Ai vrut dintotdeauna Institutul. Acum, când Enclava trebuie să lucreze împreună mai mult ca oricând, tu aduci dezbinare şi neînţelegeri în dezbaterile Consiliului.

— Schimbarea nu este obţinută întotdeauna în mod paşnic, dar asta nu o face mai puţin folositoare. Contestaţia mea rămâne.

Benedict îşi împreună mâinile.

Consulul bătea cu degetele în pupitru. Inchizitorul stătea lângă el, cu ochii reci. Într-un târziu, Consulul spuse:

— Benedict, sugerezi ca responsabilitatea găsirii lui Mortmain să fie pusă pe umerii celor care consideri tu că „l-au pierdut”. Presupun că eşti de acord că să-l găsim pe Mortmain este prioritatea noastră?

Benedict încuviință scurt din cap.

— Atunci, propunerea mea este următoarea: Charlotte și Henry Branwell să conducă investigația pentru găsirea ascunzătorii lui Mortmain. Dacă în două săptămâni aceștia nu-l vor fi găsit pe el sau cel puțin niște dovezi solide care să indice locul în care se află, atunci contestația ta se admite.

Charlotte sări din scaun.

— Să-l găsim pe Mortmain? întrebă ea. Singuri, doar eu și Henry... fără niciun ajutor din partea Enclavei?

Ochii cu care Consulul o privi nu erau dușmănoși, dar nici întru totul iertători.

— Puteți cere ajutorul altor membri ai Enclavei în cazul în care aveți vreo nevoie imperioasă, și, bineînțeles, Frații Tăcuți și Surorile de Fier vă stau la dispoziție, spuse el. Dar în ceea ce privește investigația, da, voi sunteți cei care trebuie s-o ducă la bun sfârșit.

— Nu-mi place asta, se plânse Lilian Highsmith. Transformați căutarea unui nelegiuit într-un joc al puterii...

— Atunci, dorești să-ți retragi susținerea lui Benedict? întrebă Consulul. Contestația sa ar fi anulată și nu ar mai fi nevoie ca soții Branwell să fie puși la încercare.

Lilian deschise gura... dar apoi, văzând privirea lui Benedict, o închise. Clătină din cap.

— Tocmai ne-am pierdut servitorii, spuse Charlotte cu voce pierită. Fără ei...

— Vă vom asigura alți servitori, așa cum prevede regulamentul, rosti Consulul. Cyril, fratele răposatului vostru servitor, Thomas, a pornit din Brighton să se alăture gospodăriei voastre, iar Institutul din Dublin a renunțat la al doilea bucătar în favoarea voastră. Ambii sunt luptători bine pregătiți — și, trebuie s-o spun, Charlotte, ai tăi ar fi trebuit să fie la fel.

— Atât Thomas, cât și Agatha erau antrenați, protestă Henry.

— Dar aveți câțiva în casă care nu sunt, spuse Benedict. Nu numai că domnișoara Lovelace este foarte în urmă cu pregătirea sa, dar camerista ta, Sophie, și fata aceea din Lumea de Jos..., zise arătând spre Tessa. Ei bine, deoarece pari hotărâtă s-o faci locuitoare permanentă în

gospodăria ta, n-ar strica dacă ea — și camerista — ar învăța elementele de bază ale apărării.

Tessa se uită uimită la Jem.

— Se referă la *mine*?

Jem încuviință din cap. Expresia sa era sumbră.

— Nu pot... O să-mi ciopârțesc piciorul!

— Dacă e să ciopârțești piciorul cuiva, ciopârțește-l pe-al lui Benedict, mormăi Will.

— O să te descurci, Tessa. Nu este nimic ce nu poți face, începu Jem, dar restul cuvintelor lui fură acoperite de cele ale lui Benedict.

— De fapt, spuse Benedict, cum voi doi veți fi atât de ocupați să-l găsiți pe Mortmain, sugerez să ți-i împrumut pe fiii mei — Gabriel și Gideon, care se întoarce din Spania în seara asta — ca antrenori. Ambii sunt luptători excelenți și și-ar putea folosi experiența în a preda.

— Tatăl protestă Gabriel.

Arăta oripilat; în mod evident, Benedict nu discutase cu el înainte despre acest lucru.

— Ne putem instrui și singuri servitorii, răbufni Charlotte, dar Consulul scutură din cap spre ea.

— Benedict Lightwood îți oferă un dar generos. Acceptă-l!

Charlotte era roșie de furie. După un timp îndelungat, plecă fruntea, aprobând vorbele Consulului. Tessa se simți amețită. Urma să fie instruită? Instruită să lupte, să arunce pumnale și să mânuiască sabia? Bineînțeles, una dintre eroinele sale favorite fusese dintotdeauna Capitola din *The Hidden Hand*¹, care era capabilă să lupte ca un bărbat — și să se îmbrace ca unul. Dar asta nu însemna că dorea să *fie* ca ea.

— Prea bine, zise Consulul. Întrunirea Consiliului s-a terminat și va fi reluată în două săptămâni, în același loc. Sunteți liberi.

Bineînțeles, nu toată lumea plecă imediat. Oamenii începură să vocifereze subit, în timp ce se ridicau de pe scaune, și să discute nerăbdători

¹ Cel mai cunoscut roman al scriitoarei americane E.D.E.N. (Emma Dorothy Eliza Nevitte) Southworth (1819–1899), inspirat din propria sa biografie, în care povestește aventurile Capitolei Black, o tânără cu apucături de băiat (în lb. română, *Mâna ascunsă*).

cu vecinii lor. Charlotte rămase nemișcată; Henry stătea lângă ea, de parcă voia neapărat să-i spună ceva mângâietor, dar nu-i venea nimic în minte. Își ținea nesigur mâna deasupra umărului soției sale. Will privi de-a lungul camerei la Gabriel Lightwood, care se uita urât în direcția lui.

Charlotte se ridică încet în picioare. Henry își pusese mâna pe spatele ei, șoptindu-i ceva. Jessamine era deja în picioare, învârtindu-și noua umbrelă de soare din dantelă albă. Henry o înlocuise pe cea care fusese distrusă în lupta cu automatele lui Mortmain. Părul îi era aranjat în dreptul urechilor în bucle mărunte și dese, ca niște ciorchini de struguri. Tessa se ridică iute în picioare, și grupul lor se îndreptă către culoarul principal al camerei Consiliului. Tessa prinse șoapte venind din ambele părți, frânturi ale aceluiași cuvinte, repetându-se necontenit: „Charlotte”, „Benedict”, „nu-l vor găsi niciodată pe Magistru”, „două săptămâni”, „contestația”, „Consulul”, „Mortmain”, „Enclava”, „umilitor”.

Charlotte mergea cu spatele drept, cu obraji roșii și cu ochii ațintiți în față de parcă nu auzea bârfa. Will părea pregătit să se avânte să facă dreptate cu pumnul printre cei care șopteau, dar Jem îl ținea strâns pe *parabatai*-ul său de spatele hainei. Să fii Jem, se gândi Tessa, seamănă mult cu a fi proprietarul unui câine dresat căruia îi place să-i muște pe musafiri. Trebuia să ții mâna pe zgardă mereu. Jessamine părea din nou plictisită. Nu era grozav de interesată de ceea ce gândea Enclava despre ea sau despre oricare dintre ei.

Când ajunseră la ușile camerei Consiliului, aproape că alergau. Charlotte se opri preț de o clipă pentru a permite grupului s-o ajungă din urmă. Majoritatea mulțimii se îndrepta spre stânga, de unde Tessa, Jem și Will tocmai veniseră, dar Charlotte coti la dreapta și, după câțiva pași pe coridor, trecu de un colț și se opri brusc.

— Charlotte! Henry, care o ajunsese din urmă, părea îngrijorat. Draga mea...

Fără vreun avertisment, Charlotte ridică piciorul și lovi peretele cât de tare putu. Cum peretele era din piatră, nu produse stricăciuni, dar Charlotte scăpă un țipăt înăbușit.

— Vai mie! făcu Jessamine, învârtindu-și umbrela.

— Dacă-mi permiți să-ți fac o sugestie, spuse Will. La vreo douăzeci de pași în spate, în camera Consiliului, este Benedict. Dacă dorești să te

întorci acolo și să încerci să-l lovești pe *el*, îți recomand să țintești mai sus și puțin mai la stânga...

— Charlotte!

Vocea aceea groasă și gravă fu imediat recunoscută. Charlotte se întoarse, cu ochii ei căprui larg deschiși.

Era Consulul. Runele cusute cu fir argintiu pe poalele și pe mânecile pelerinei sale licăriră când veni spre micul grup de la Institut, cu privirea ațintită asupra lui Charlotte. Aceasta nu se mișcă, sprijinită cu o mână pe perete.

— Charlotte, spuse din nou Consulul Wayland, știi ce-ți spunea mereu tatăl tău despre pierderea cumpătului.

— Da, îmi spunea asta. Și-mi mai spunea că ar fi trebuit să aibă un fiu, răspunse Charlotte, plină de amărăciune. Dacă ar fi avut — dacă aș fi fost bărbat —, m-ai mai fi tratat așa cum tocmai ai făcut-o?

Henry puse mâna pe umărul soției sale, șoptind ceva, dar ea i-o dădu la o parte. Ochii ei căprui, mari, răniți, erau fixați asupra Consulului.

— Și cum mai exact te-am tratat? întrebă el.

— De parcă aș fi un copil, o fetiță care are nevoie de o muștrare.

— Charlotte, eu sunt cel care te-a numit conducător al Institutului și al Enclavei. Consulul părea iritat. Și n-am făcut acest lucru fiindcă îl apreciam pe Granville Fairchild și fiindcă știam că-și dorea ca fiica lui să-l urmeze, ci pentru că m-am gândit că tu vei face o treabă bună.

— L-ai numit și pe Henry, spuse ea. Și, când ai făcut-o, chiar ne-ai spus că ai procedat așa deoarece Enclava accepta un cuplu căsătorit, dar nu o femeie singură.

— Păi, felicitări, Charlotte. Nu cred că vreun membru al Enclavei din Londra trăiește cu impresia că sunt conduși în vreun fel de Henry.

— E-adevărat, zise Henry, uitându-se la pantofii săi. Toți știu că sunt destul de nefolositor. E vina mea că s-au întâmplat toate astea...

— Ba nu e vina ta, spuse Consulul Wayland. E o combinație de complezență generală din partea Conclavului, ghinion, nesincronizare și câteva decizii greșite de-ale tale, Charlotte. Da, te consider răspunzătoare pentru ele...

— Deci ești de acord cu Benedict! strigă Charlotte.

— Benedict Lightwood este un profitor și un ipocrit, spuse Consulul, obosit. Toată lumea știe asta. Dar este puternic din punct de vedere politic, și este mai bine să te împaci cu acest spectacol decât să continui să-l dezaprobi ignorându-l.

— Un spectacol? Așa numești tu toată tevatura asta? întrebă Charlotte cu amărăciune. Mi-ai dat o sarcină imposibilă.

— Ți-am dat sarcina de a-l găsi pe Magistru, spuse Consulul Wayland. Bărbatul care a pătruns în Institut, ți-a ucis servitorii, ți-a furat Pyxis-ul și plănuiește să construiască o armată de monștri mecanici care să ne distrugă pe toți — pe scurt, un om care trebuie oprit. Charlotte, ca șefă a Enclavei, *este* de datoria ta să-l oprești. Dacă crezi că e imposibil, atunci poate că ar trebui să te întrebi de ce ai vrut de la bun început această funcție.